୨୬-୧୧-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ହିଁ ତୁମକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କରିଦେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:-ଅବସ୍ଥାର ପରୀକ୍ଷା କେଉଁ ସମୟରେ ହୋଇଥାଏ ? କାହାର ଅବସ୍ଥା ଭଲ ବୋଲି କୁହାଯିବ ?

ଉତ୍ତର:- ବେମାରୀ ସମୟରେ ହିଁ ଅବସ୍ଥାର ପରୀକ୍ଷା ହୋଇଥାଏ । ବେମାରୀ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି କାୟମ୍ ରହୁ ଏବଂ ନିଜର ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ଚେହେରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମରଣ କରାଉଥାଅ, ଏହାକୁ ହିଁ ଭଲ ଅବସ୍ଥା କୁହାଯିବ । ଯଦି ନିଜେ କାନ୍ଦିବ, ଉଦାସ ହେବ ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଖୁସି କରିପାରିବ ? ତେଣୁ ଯାହା କିଛି ବି ହୋଇଯାଉ— କାନ୍ଦିବାର ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦର ଗାୟନ କରାଯାଏ— ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଏବଂ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ । ସୌଭାଗ୍ୟ ଚାଲିଗଲେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ୱାମୀ ମରିଗଲେ ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏକୁଟିଆ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ସବୁବେଳ ପାଇଁ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ମୃତ୍ୟୁର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ବିଧବା ନାମ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ବିଧବାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ ସବୁବେଳେ କାନ୍ଦିଥା'ନ୍ତି । ଯଦିଓ ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ବି ହୁଅନ୍ତୁ, ଏମିତି ବି ନୁହେଁ ଯେ ତାଙ୍କୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ହେଉ ନାହିଁ । କେହି କେହି ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ପାଗଳ ହୋଇଯା'ନ୍ତି, ବେମାରୀ ରୋଗୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ରୋଗୀମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ନିରୋଗୀ ଦୁନିଆ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଭାରତକୁ ପୁନର୍ବାର ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିରୋଗୀ କରୁଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ବହୁତ ଖରାପ । ତେବେ ଚରିତ୍ରକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି ବିଭାଗ ରହିବେ । ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କର ରେଜିଷ୍ଟରରୁ ତାଙ୍କ ଚରିତ୍ର ବିଷୟରେ ଜଣାପଡିଯାଏ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ମଧ୍ୟ ରେଜିଷ୍ଟର ରଖାଇଥିଲେ । ସମସ୍ତେ ନିଜର ରେଜିଷ୍ଟର ରଖ । ନିଜର ଚରିତ୍ରକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ ତ କରୁ ନାହୁଁ । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ତା'ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ଚରିତ୍ର ସୁଧୁରିବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ । ଯୋଗକୁ ରତ୍ନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଚରିତ୍ର ସୁଧୁରି ଯାଉଛି । ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ— ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା । ଶଙ୍କରଙ୍କର ତ ଚରିତ୍ର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ କ'ଣ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଯୁଗଳ ରୂପ ହେଉଛି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ । ସେମାନେ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମ ଭିତରେ ଆପେ ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ଆପେ ପୂଜାରୀ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ଆବଶ୍ୟକ । ବାବାଙ୍କୁ ସାଧାରଣ ଶରୀର ଦରକାର । ଏଇଥିରେ ହିଁ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ତ ହେଉଛନ୍ତି ପତିତ-ପାବନ, ବାବାଙ୍କର ରଥ । କହୁଛନ୍ତି— ଦୂରଦେଶ୍ କା ରହନେ ବାଲା ଆୟା ଦେଶ ପରାୟା... ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନାକର୍ତ୍ତା ପତିତ-ପାବନ ବାବା, ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆରେ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ପବିତ୍ର ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ, ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଉଛୁ । କେହି ତ' ନେଉଥିବେ ନା । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଆସୁଥିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହିଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଟିକିଏ ହେଲେ ବିଚାର ଆସୁ ନାହିଁ ଯେ, ୮୪ ଜନ୍ମ କିଏ ନେବେ । ଏସବୁ ବୁଦ୍ଧିର କଥା । ପୁନର୍ଜନ୍ମକୁ ସମସ୍ତେ ମାନୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ୮୪ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉଛି ଏହାକୁ ବହୁତ ଯୁକ୍ତିର ସହିତ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ୮୪ ଜନ୍ମ ତ ସମସ୍ତେ ନେବେ ନାହିଁ । ଏକା ସମୟରେ କ'ଣ ସମସ୍ତେ ଆସିବେ ଏବଂ ଶରୀର ଛାଡିବେ ! ଭଗବାନୁବାଚ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣି ନାହଁ । ସେଥିପାଇଁ ଭଗବାନ ନିଜେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଆତ୍ମା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ଏହି ୮୪ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ବାବା ବସି ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ ପାଠପଢା । ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ତ ବହୁତ ସହଜ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ୮୪

ଜନ୍ମ ନେଉନାହାନ୍ତି । ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମ ହେବ ତେବେ ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ର ଆସିଯିବେ । ତେବେ ଏପରି ହେଉ ନାହିଁ । ସମସ୍ତ ଆଧାର ପାଠପଢା ଏବଂ ଯୋଗ ଉପରେ ରହିଛି । ଏଥିରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ହେଉଛି ଯୋଗ । ସବୁଠାରୁ କଷ୍ଟ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଉପରେ ଅଧିକ ନମ୍ବର ମିଳିଥାଏ । ଏହାର ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ଉ□ମ, ମଧ୍ୟମ, କନିଷ୍ଠ ବିଷୟବସ୍ତୁ ଥାଏ ନା । ତା' ଭିତରେ ଦୁଇଟି ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ବିଜୟ ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ରେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତିଯୋଗୀତା । ପ୍ରଥମେ ତ' ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧାରଣା କରୁଛି ? କେତେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହୁଛି ? ମୋର ଚରିତ୍ର କିପରି ? ଯଦି ମୋ ପାଖରେ କାନ୍ଦିବାର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି ତେବେ ଅନ୍ୟକୁ କିପରି ଖୁସିମିଜାଜ୍ କରିପାରିବି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯିଏ କାନ୍ଦିବ ସେ ହରାଇବ । ତେଣୁ କିଛି ହୋଇଯାଉ କିନ୍ତୁ କାନ୍ଦିବାର ନାହିଁ । ରୋଗ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ ଏତିକି ତ କହିପାରିବ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ରୋଗ ସମୟରେ ହିଁ ଅବସ୍ଥାର ପରଖ ହୋଇଥାଏ । ଯନ୍ତ୍ରଣା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଯଦି ସାମାନ୍ୟ ବ୍ୟଥାଜନିତ ଶବ୍ଦ ବାହାରୁଥିବ ତଥାପି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ସନ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ, ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ହିଁ ପେଗମ୍ବର ମେସେ□ର ଅଟନ୍ତି, ଆଉ କେହି ନୁହଁନ୍ତି । ବାକି ଯାହା ବି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସେସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ଏହି ଦୁନିଆର ସବୁ ଜିନିଷ ବିନାଶୀ ଅଟେ, ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ସେଠାକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁଠି କୌଣସି ଭଙ୍ଗାରୁଜା ଜିନିଷ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଏପରି ଭଲ ଜିନିଷ ହେବ ଯେ ଭାଙ୍ଗିବାର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ବିଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା କେତେ ଜିନିଷ ତିଆରି ହେଉଛି । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ବିଜ୍ଞାନ ରହିବ କାହିଁକି ନା ତୁମ ପାଇଁ ବହୁତ ସୁଖ ଆବଶ୍ୟକ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜଣା ନଥିଲା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ତୁମେ କେତେ ଦୁଃଖ ଦେଖିଛ— ଏସବୁ କଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି— ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ... ପୁଣି ସେହି କଳା କେମିତି କମ୍ ହେଲା ? ଏବେ ତ କୌଣସି କଳା ନାହିଁ । ଚନ୍ଦ୍ରମାର ମଧ୍ୟ ଧିରେ ଧିରେ କଳା କମ୍ ହୋଇଥାଏ ନା ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏହି ଦୁନିଆ ପ୍ରଥମେ ନୂଆ ଥିଲା ଯେଉଁଠି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ସ□ପ୍ରଧାନ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ ଥିଲା । ତାହା ପୁଣି ପୁରୁଣା ହୋଇ କଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ରାତ୍ରି ହୋଇଛି ପୁଣି ଦିନ ହେବ । ତୁମେମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛ ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଦରକାର । ୫ ତ□ ମଧ୍ୟ ସ□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଭରା ହୋଇ ରହୁଛି । ସ□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛି । ସାରା ଦୁନିଆ ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ତ କୌଣସି କଳା ନାହିଁ, ଯିଏବି ବଡ-ବଡ ଲୋକ ଅଥବା ମହାତ୍ମା ଆଦି ଅଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଅହଂକାର ରହିଛି । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଗରୀବମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ରହିଛି । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଏତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତା, ତାଙ୍କୁ ତ' କୌଣସି ବଡ ରାଜା ଅଥବା ପବିତ୍ର ଋଷି ଆଦିଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସିବା ଦରକାର । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ପବିତ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ନଚେତ୍ କୌଣସି ପବିତ୍ର କନ୍ୟାର ଶରୀରରେ ଆସନ୍ତୁ । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ କାହା ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ଯିଏ ପୂରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ଆସୁଛି । ଗୋଟିଏ ଦିନ ମଧ୍ୟ କମ ବେଶୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମରୁ ହିଁ ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ସ□, ରଜୋ, ତମୋ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ପ୍ରଥମେ ସ□ପ୍ରଧାନ ପୁଣି ସ□, ରଜୋ, ତମୋ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେବ । ଛୋଟ ପିଲା ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବ ପୁଣି ବଡ ହେଲେ କହିବ ଏବେ ମୁଁ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ସ□ପ୍ରଧାନ ପିଲା ହେବି । କିନ୍ତୁ ତୁମର ଏତେ ନିଶା ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢୁନାହିଁ । ଯିଏ ଭଲ ମେହନତ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢୁଛି । ଚେହେରା ମଧ୍ୟ ହର୍ଷିତମୁଖ ରହୁଛି । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏସବୁର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଯେପରି ଘରର ନିକଟବ□ୀ ହେବେ ସେତେ ଘର ଦ୍ୱାର ମନେ ପଡିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଟେ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି-କରି ତୁମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଯେତେବେଳେ ନିକଟ□ର ହେବ ସେତେବେଳେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ । ଯିଏ ଫେଲ୍

ହେବେ ସେ ଲଜ୍ୟାବଶତଃ ବୁଡି ମରିବେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ସବୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜ ଭବିଷ୍ୟତର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିବ, ଆମେ କ'ଣ ହେବୁ ? ବାବା ସବୁ ଦେଖାଇବେ ଏହି ସବୁ ବିକର୍ମ ଆଦି କରିଛ । ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢି ନାହଁ, ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା କରିଛ, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଦଣ୍ଡ ମିଳୁଛି । ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ । ବିନା ସାକ୍ଷାତ୍‌କାରରେ ଦଣ୍ଡ କିପରି ଦେବେ ? କୋର୍ଟରେ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି— ତୁମେ ଏହି ସବୁ କରିଛ, ଯାହାର ଦଣ୍ଡ ଏହା ଅଟେ । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି ନା କିଛି ନିଶାନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଛାପ ରହିବ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡିବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ଅବସ୍ଥା ତୁମକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ଘରକୁ ଫେରି ଯାଇ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରୁଛ । ତୁମର ପୁରୁଷାର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଜଲ୍‌ଦି-ଜଲ୍‌ଦି ଯିବୁ । ପୁଣି ଜଲ୍‌ଦି ଜଲ୍‌ଦି ଆସିବୁ । ଯେପରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଖେଳରେ ଦୌଡାନ୍ତି ନା । ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳକୁ ଯାଇ ପୁଣି ଫେରିଆସନ୍ତି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଜଲ୍‌ଦି ଜଲ୍‌ଦି ଯିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ରେସ୍ । ସ୍କୁଲ୍‌ରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଏହା ତୁମର ପ୍ରବୃ□ମାର୍ଗ । ତୁମମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମେ ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମ ଥିଲା । ଏବେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ହେବ । ଯଦି ଏହି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ସ୍ମରଣ କରିବ ତେବେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବ । ଆମେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ ନେଇ ପୁଣି ହରାଉଛେ । ହିରୋ-ହିରୋଇନ୍ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି ନା । ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଇ ପୁଣି କଉଡି ତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମରେ ଆସୁଛ ।

ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମେ କଉଡି ପଛରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ । ଇଏ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରୁଥିଲି । ତେଣୁ ମୋତେ ମଧ୍ୟ କହିଲେ ଏବେ ତୁମେ ମୋର ହୋଇ ଏହି ଆତ୍ମାର ଧନ୍ଦା କର । ତେଣୁ ତୁରନ୍ତ ସବୁ କିଛି ଛାଡିଦେଲି । ପଇସାକୁ ଫୋପାଡି ତ ଦେବି ନାହିଁ । ପଇସା ତ କାମରେ ଆସିଥାଏ । ପଇସା ବିନା ଘର ଆଦି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଆଗକୁ ଗଲେ ବଡ-ବଡ ଧନବାନ୍‌ମାନେ ଆସିବେ । ତୁମକୁ ସହଯୋଗ ଦେବେ । ଦିନେ ତୁମକୁ ବଡ-ବଡ କଲେଜ, ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଯାଇ ଭାଷଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି । ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଇତିହାସର ପୁନରାବୃ□ ହେଉଛି, ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରୁ କଳିଯୁଗ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୃଷ୍ଟିର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଆମେ କହିପାରିବୁ । ଚରିତ୍ର ଉପରେ ତୁମେ ବହୁତ ବୁଝାଇପାରିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମହିମା କର । ଭାରତ କେତେ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ଥିଲା, ଏବେ ତ ବିକାରୀ ଚରିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛି । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ଏହି ଚକ୍ରର ପୁଣି ପୁନରାବୃ□ତ ହେବ । ଆମେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ଶୁଣାଇପାରିବୁ । ଭଲ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଯେଉଁମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ସେଠାକୁ ଯିବା ଦରକାର । ଯେପରି ଥିଓସୋଫିକଲ ସୋସାଇଟୀ (ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ବିଶ୍ୱାସ ରଖୁଥିବା ସଂଗଠନ) ରହିଛି, ସେଠାରେ ତୁମେମାନେ ଭାଷଣ କର । କୃଷ୍ଣ ତ ଦେବତା ଥିଲେ ଯିଏକି, ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଥିଲେ । ପ୍ରଥମେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯିଏକି ପୁଣି ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ଶୁଣାଇବୁ ଯାହା ଆଉ କେହି ଶୁଣାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ବିଷୟ କେତେ ବଡ ଅଟେ । ହୁସିଆରମାନେ ହିଁ ଭାଷଣ କରିବା ଦରକାର ।

ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ମନରେ ଆସୁଛି, ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବୁ, ତେବେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଭିତରେ ଭିତରେ ଏହି ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରୁଥାଅ ତେବେ ତୁମକୁ ଏହି ଦୁନିଆର କୌଣସି ଆକର୍ଷଣ ଆକର୍ଷିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ— ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ । ବିଶ୍ୱ ଏହି ଦୁନିଆକୁ କୁହାଯାଉଛି । ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଅଥବା ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ବିଶ୍ୱ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉ ନାହିଁ । ଏହି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ତୁମମାନଙ୍କୁ କରୁଛି । ଏହା କେତେ ଗୁପ୍ତ କଥା । ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛି । ପୁଣି ତୁମେ ମାୟାର ଦାସ ହୋଇଯାଉଛ । ଏଠାରେ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୋଗରେ ବସାଇବାବେଳେ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେବାକୁ ହେବ— ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ୫ ମିନିଟ୍ ପରେ ପୁଣି କୁହ । ତୁମର ଯୋଗ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ଚାଲୁଛି ନା । ବହୁତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ୫-୧୦ ମିନିଟ୍ ପରେ ପୁଣି ସାବଧାନ କରିବା ଦରକାର । ନିଜକୁ

ଆତ୍ମା ଭାବି ବସିଛ ? ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛ ? ତେବେ ନିଜର ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ରହିବ । ବାବା ଏହି ସବୁ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ଘଡି ଘଡି ନିଜକୁ ସାବଧାନ କର । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ଶିବବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ବସିଛ ? ତେଣୁ ଯାହାର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଏଣେତେଣେ ଘୁରିବୁଲୁଥିବ ତାହା ସ୍ଥିର ହୋଇଯିବ । ଘଡି ଘଡି ନିଜକୁ ଏହି ସ୍ମୃତି ଦେବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ସେ ପାରିକୁ ଚାଲିଯିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି, ହେ ନାଉରିଆ, ନାଆକୁ ମୋର ପାର ଲଗାଇଦିଅ । କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରିଛ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେମାନେ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ । ତୁମେମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ପାପ ଭସ୍ମ କରିବା ପାଇଁ ତେଣୁ କୌଣସି ପାପ କରିବାର ନୁହେଁ । ନଚେତ୍ ପୁଣି ପାପ ରହିଯିବ । ଏହା ହେଲା ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପୁରୁଷାର୍ଥ— ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହିପରି ନିଜକୁ ସାବଧାନ କରିଲେ ନିଜର ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ରହିବ । ନିଜକୁ ସାବଧାନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜେ ଯୋଗରେ ବସିଲେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବସାଇପାରିବ । ଆମେ ଆତ୍ମା, ନିଜ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ପୁଣି ଆସି ରାଜ୍ୟ କରିବୁ । ନିଜକୁ ଶରୀର ଭାବିବା— ଏହା ମଧ୍ୟ ଏକ କଡା ରୋଗ ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ରସାତଳକୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ନିଜର ସମୟକୁ ଆତ୍ମିକ ବ୍ୟବସାୟରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସେବା କରିବାରେ ସଫଳ କରିବାକୁ ହେବ । ଜୀବନକୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ସର୍ବଦା ସାବଧାନ ରଖିବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଶରୀର ଭାବିବାର କଡା ବେମାରୀରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) କେବେ ବି ମାୟାର ଦାସ ହେବାର ନାହିଁ, ଭିତରେ-ଭିତରେ ଜପ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା, ମୁଁ ଆତ୍ମା..... । ସର୍ବଦା ଖୁସି ରହିଥାଉ ଯେ ମୁଁ ଭିକାରୀରୁ ରାଜକୁମାର ହେଉଛି ।

ବରଦାନ:- ନିର୍ବିକାରୀ ପଣିଆର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ତଥା ତିନିଲୋକର ଅନୁଭବ କରି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ନିର୍ବିକାରୀ ପଣିଆର ଶକ୍ତି ରହିଛି, ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱଚ୍ଛ ରହିଛି, ସେହିଭଳି ଭାଗ୍ୟବାନ ପିଲାମାନେ ହିଁ ସହଜରେ ତିନିଲୋକରେ ଭ୍ରମଣ କରିପାରିବେ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜର ସଂକଳ୍ପକୁ ପହ□ାଇବା ପାଇଁ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ସାର ଥିବା ସୂକ୍ଷ୍ମ ସ୍ମୃତି ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ତାର, ଏହା ଭିତରେ ମାୟା ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକର ଶୋଭାକୁ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ନିର୍ବିକାରୀ ପଣିଆର ଶକ୍ତିରେ ଭରପୂର କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ବସ୍ତୁ ବା ବୈଭବ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହେବା ହିଁ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଥୀଙ୍କୁ ଛାଡପତ୍ର ଦେବା ।